

Anatomia humana

POST 24-M: ARA, QUÈ HEM DE FER?

Jorge Bello

Passats aquests primers dies d'urticària i eufòria postelectorals, plenes d'abraçades esperançades i de braçades desesperades, hem de recordar-los que el càrrec guanyat no implica la capacitat per desenvolupar-lo correctament.

El càrrec guanyat amb les eleccions és un vot de confiança, però el càrrec no duu implícites ni la saviesa ni les competències personals que calen per desenvolupar-lo correctament i segons el mandat de les urnes. Per tant, confiem en vosaltres, però alhora serem desconfiats.

Desconfiança significa aquí vigilància, orelles atentes, ulls alertes. En saber que el càrrec no implica necessàriament saviesa o competència, el primer que han de fer és preguntar, fer-se assessorar, demanar consell, escoltar una i mil vegades la veu de les mans que van votar-los.

La condició força heterogènia dels resultats del 24-M, tant a Menorca com a Barcelona i a la resta d'Espanya, obliguen els càrrecs a mirar d'establir objectius comuns per tal de poder establir pactes. Sense pactes ningú no podrà governar, i llavors els objectius comuns seran la clau del bon govern.

I per establir objectius comuns, els càrrecs han de deixar de banda la tossuda partidista i acceptar que això que s'ha de fer, tot el que s'ha de fer, és feina

Vam donar-los un vot de confiança, però alhora serem desconfiats, vigilants, atents, alertes, per tal que ningú caigui en cap temptació

que no admet partidismes sinó la voluntat ben humil d'escoltar les necessitats de la comunitat, en especial dels més delicats.

♦♦ **PACTES GRÀCIES** a objectius comuns són una certa garantia per evitar que el nou càrrec caigui en la temptació ingènua de pensar que això que veu és la veritat de la realitat, i que això que fa és el millor que es pot fer. Ho haurà de consultar.

I no pensarà que això que fa és el millor que s'ha de fer, sinó que ha de fer això que la comunitat li demana. El càrrec no és un senyor sinó un servidor, i com a servidor públic ha de tenir present en tot moment que està al servei de la comunitat.

Pactes gràcies a objectius comuns miren de garantir també que el càrrec no caurà en la temptació d'actuar segons els compromisos assumits amb les persones, empreses o bancs que tal vegada van ajudar-lo a pujar-se a la cadira. L'experiència en aquest sentit és recent i eloqüent: ha estat una experiència força negativa.

Per tant, la comunitat ha de vetllar perquè el càrrec faci ben feta la feina encomanada. Pot comptar amb la confiança de la comunitat, però ha de saber

que això no és un xec en blanc.

Hem de confiar en el càrrec escollit, precisament perquè l'hem escollit, però alhora el tindrem ben vigilat per tal que no caigui en cap temptació. Si fos el cas, haurà d'anar-se'n immediatament, la cua entre les potes i el cap cot.

Insistiré a dir que els tenim confiança i alhora desconfiança. Confiança per tal que facin allò que van dir que farien i tot allò que calgui segons les circumstàncies. I desconfiança perquè mantindrem les orelles ben alertes i els ulls ben vigilants, per si de cas.

El panorama que deixa el 24-M és ben esperançador, però necessita vigilància perquè és força heterogeni. Això és una virtut, sense dubte, però alhora implica que la comunitat ha d'assegurar-se que les coses es fan ben fetes, i que res no queda perdut en un laberint de discussions.

I no amago la meua personal satisfacció en veure que van caure gairebé totes les blaus majories absolutes, sempre víctimes de les més fosques temptacions i sempre pròximes a la condició dictatorial.

Alhora em congratulo perquè guanya el sentit comú i la raó. Guanya la feina vigilant de la gent. Guanya la democràcia i no pas el negoci. Guanya la potència i no pas la prepotència.

Això no obstant, l'experiència ens ensenya que hem de desconfiar de la persona en qui confiem. Per si de cas, i llavors tots, a partir d'ara, en sortirem guanyant.

[bello.cat / jordibello@gmail.com](mailto:bello.cat/jordibello@gmail.com)

Es racó d'en cambreta

GERMANA MENOR, LA CULTURA

Gustau Juan Benezam

Ja hem passat les eleccions. La gent ha deixat a les urnes la seua enrabada amb una manera de governar, que ha tingut la virtut de deixar malcontenta una part important de la població, aquí i arreu de l'Estat.

Ara ve la part que realment és difícil: redreçar allò de què aquesta majoria s'ha mostrat descontenta (si el vell caïnisme de l'esquerra no torna a deixar a les mateixes mans de la dreta les institucions on aquesta ha sortit minoritària); la llista és, sens dubte, molt llarga i, potser, fins i tot, en alguns punts, contradictòria.

La setmana passada comentava en aquesta mateixa columna: Si hem de fer cas a la lletra grossa, als titulars de les promeses electorals, el proper 25 comença el nou paradís; de la lletra menuda ja en parlem dia 26. Una lletra menuda que, en molts de casos no serà fàcil de gestionar, amb problemes greus i cars en diners en alguns caos, en altres, de di-

ners, també, però sobretot qüestió d'estil, de maneres, d'orientació.

D'açò darrer em referesc, entre altres coses, a la cultura, per a molts la germana menor de les activitats polítiques tot i el seu arrelament social, polideta tot ella, però que sigui ingènua, que no molesti massa i deixi ufanoses medalles a les autoritats de de torn i, si és possible, que sigui barata.

I també el món de la cultura, o com a mínim una gran part, no ha quedat molt satisfet aquests quatre anys: la seua gestió s'ha percebut com a patentment millorable. Bé, ja ho sabem, la cultura no ha estat mai l'especialitat de la dreta, sobretot de la dreta ibèrica que en sol ésser més bé desmanegada de fons i formes.

♦♦ **PERÒ EL MÓN** de la cultura és un món rebel, difícil de collar, tradicionalment patrimoni sobretot de l'esquerra, de l'esquerra no massa «orgànica». Per a ço els intel·lectuals no solen ésser sants de la devoció d'una dreta cada vegada més mercantilitzada, incaç de veure-hi més enllà d'un producte a vendre, a consumir, açò sí, ben orna-

La cultura, per a molts la germana menor de les activitats polítiques tot i el seu arrelament social, polideta tot ella, però que sigui ingènua, que no molesti massa ...

A vegades és, simplement, no deixar tot sols aquells que treballen desinteressadament per les nostres tradicions culturals.

mentat, ben presentat ...

En aquest camp tenim a Menorca moltes qüestions pendents, també. Podem començar per onsevulla, per la candidatura de la Cultura Talaïòtica a Patrimoni Cultural de la Humanitat, tema que, pel meu punt de vista, li sobra marketing i li falta reflexió científica; o el greu tema de certes infraestructures: el teatre del Born, notícia negativa permanent als darrers temps o Can Saura, que esperam que les noves autoritats sortides de les eleccions arribin a temps a reconduir d'una manera mínimament racional; i tants d'altres.

Però, sobretot, és una qüestió d'estil. Ja estic d'acord que, en matèria de cultura les institucions no poden ésser simples «repartidors» de subvencions. A vegades, tanmateix, no és ni tan sols problema de diners, és un problema de sensibilitat, de saber ésser al costat de la gent que fa cultura en mig del carrer, a tots els nivells, de no deixar tot sols a aquells que treballen desinteressadament per mantenir i fomentar el nostre patrimoni i les nostres tradicions, com passa arreu avui, per posar un exemple, amb la gent que fa feina amb la cultura de la mar, a Maó amb la vela llatina.